

ARCHIWUM UNIwersYTETU JAGIELLOŃSKIEGO

ZESPÓŁ:

Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego 1849-1945

SYGNATURA:

WF II 504 – Teczki akt doktorskich podania o dopuszczenie do egzaminów ścisłych, ocena pracy, załączniki 1860-1945

SYGNATURA OBIEKTU:

WF II 504 – Jakimowicz Roman

DIGITALIZACJA:

Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego

2016 r.

1. NR ARCHIWUM: 805	2. NAZWA ARCHIWUM: Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego	
3. NAZWA ZESPOŁU: Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego 1849-1945 (WF II)		
4. NR ZESPOŁU: 17	5. SYGNATURA OBIEKTU: WF II 504 – Jakimowicz Roman	
6. LICZBA STRON/KART: 18		7. LICZBA SKANÓW: 18
8. DATA WYKONANIA: 2016	9. NAZWA PRACOWNI: Archiwum UJ	10. WYKONAWCA KOPII CYFROWYCH: Jacek Urbanowicz
11. UWAGI: -		

1

Do
Świetnego Głona Profesorów Wydziału filozoficznego Uniwersytetu
Jagiellońskiego

W
KRAKOWIE.

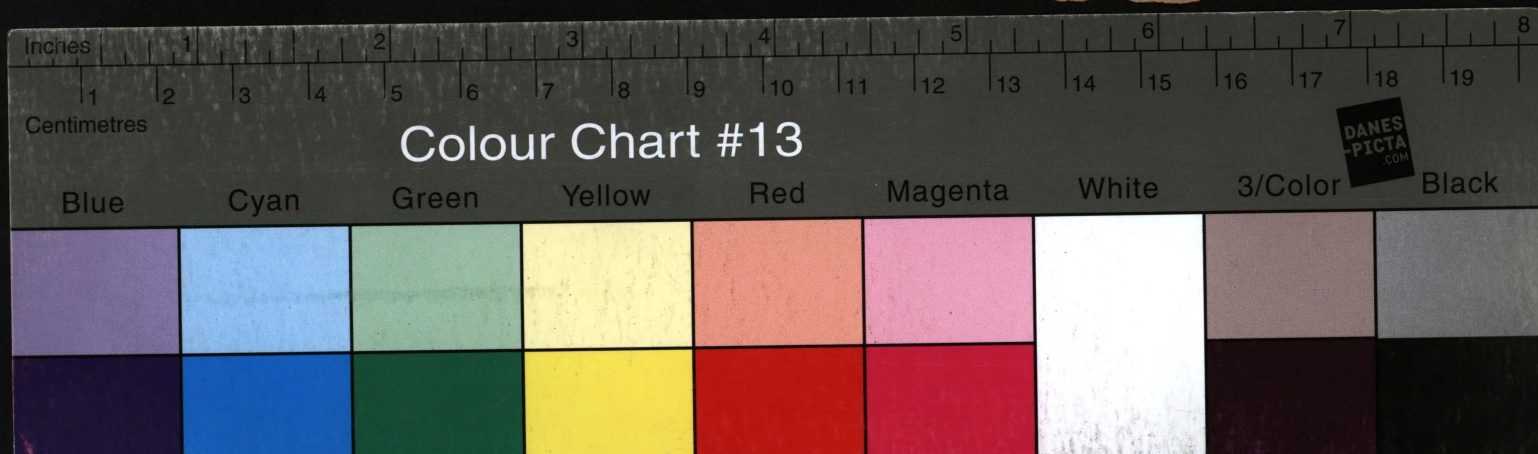
Podpisany uprasza o łaskawe dopuszczenie do egzaminów ścisłych z antropologii z prehistorią jako przedmiotu głównego i anatomii porównawczej, jako przedmiotu pobocznego, w celu uzyskania stopnia doktora filozofii.-

Na poparcie swej prośby podpisany dołącza:

1. Metrykę chrztu
2. Świadcstwo dojrzałości
3. Absolutoryum
4. Curriculum vitae
5. Rozprawę

W Krakowie, dnia 1. kwietnia 1919.-

Roman Jakimowicz

4

WYDZIAŁ FILOZOFICZNY
UNIwersYTETU JAGIELLOŃSKIEGO

Nr. 393 W KRAKOWIE

Kraków, dnia 1. kwietnia 1919.-

JW Panom Profesorom

Drowi Talko-Hryncewiczowi

" Bieńkowskiemu

przesyłam podanie p. Jakimowicza,

z prośbą o wydanie oceny na piśmie,

czy na podstawie załączonej pracy

można kandydata dopuścić do rygorozów.

Dziekan Wydziału fil.:

Plus.

W maju dnia 9 grudnia 1919r.-

Promotor: Prof. Talko-Hryncewicz

Dziekan: Prof. Dr. Lenko

Rektor: Prof. Dr. Gutwiler

Życiorys Romana Żakimowicza.

Urodził się w 1889 roku w Łurjowie Polskim w gub. Włodzimiejskiej. Do szkół średnich uczęszczał w Piotrkowie i w Grodzieńsku. Egzamin dojrzałości zdał w Symferopolu. W 1909 roku rozpoczął studia uniwersyteckie we Lwowie, poświęcając się głównie archeologii przedhistorycznej. W pierwszym roku studiów uniwersyteckich pracował pod kierunkiem s.p. profesora Karola Hadaeckiego. W roku następnym przeniósł się do Krakowa i tu studia swe prowadził w dalszym ciągu pod kierunkiem profesorów J. Talko-Hrynciewicza, W. Demetriukiewicza. W czasie studiów w Krakowie wykonał następujące prace: 1. Czanki z cmentariska w Kamociuku w gub. i pow. piotrkowskim. (w rękopisie), 2. Czanki i kości długie z kurhanu w Kowarach w gub. kieleckiej (ogłoszone drukiem w Sprawozdaniach Tow. Naukowego Warszawskiego rok 1913), 3. Materiał osteologiczny z cmentariska w Stawie wiadomej na Podlasiu (ogłoszone drukiem w Sprawozdaniach Tow. Nauk. Warszawsk. za rok 1914.) 4. Rozpoczął gromadzenie materiałów do mapy grodzisk na ziemiach dawnej Polski. (Obecnie mam zebranych około 1500 stanowisk). Po uzyskaniu w 1914 r. absolutorjumu, wyjechał z Krakowa do Pragi Czeskiej, aby tam kontynuować swe studia pod kierunkiem profesora Lubora Niederlego. W Pradze Czeskiej pracował w charakterze asystenta w dziale prehistorycznym Muzeum Narodowego i brał udział zarówno w pracach w Muzeum, jak i w prowadzonych na terenie. W dniu uroczystości profesor Niederlego wykonał prace p.t. Żarna mieniska w Hanytku koło Pragi (rękopis złożony w redakcji Pamiętek archaologicznych) i rozpoczął długą p.t. Pola popielnicowe w Polsce. W lipcu 1914 r. powrócił do kraju i rozpoczął badania archeologiczne na terenie. Badania te zostały przerwane z początkiem wojny.

Od 1 listopada 1915 r. do 1 lipca 1918 r. pełnił w charakterze
zastępcy obowiązki asystenta ds. ds. archeologicznego Pracow-
ni Antropologicznej Tow. Naukowego Warszawskiego. We wrześ-
niu 1916 r. prowadził prace porzukiwania archeologiczne na cmentar-
nysku w Brdserie w pow. kaliskim. W tymże roku ogłosił
drukem „Warszawa w czasach przedhistorycznych”. W lecu 1917 r.
prowadził prace porzukiwania na cmentarisku szkieletowym w Mi-
howsie pod Warszawą. W tymże roku zbierał materiały do opisu
zbiór w przedhistorycznych, znajdujących się w muzeach we
Wrocławu, Płocku, Radomiu i Piotrkowie. W styczniu 1918 r.
został członkiem Komisji Izjograficznej Tow. Nauk. Warsz.
a następnie został wybrany na sekretarza Sekcji Antropologicz-
nej tejże Komisji. 2 marca 1918 r. prezesował w Tow. Nau-
kow. prac p. t. „porzukiwania archeologiczne”. Praca ta zosta-
ła przyjęta do druku. Obecnie obejmuje stanowisko kierowni-
ka Działu Wykopaliżk Museum Przemysłu i Rolnictwa w War-
szawie. Oprócz wymienionych mam jeszcze wypożyczone lub
ukończane następujące prace. 1. Sprawozdanie z porzukiwa-
nia cmentariska w Brdserie. 2. Cmentarisko ciatopalne w
Łęgonicach. 3. Szkic prehistorji ziemi płockiej. 4. Opis za-
bytków przedhistorycznych w Muzeach w Płocku, Wrocławu i w
Piotrkowie, oraz w Gabinetie Archeologicznym Uniwersytetu
Warszawskiego. 5. O kulturze i ludzie cmentarisk nędzonych w
Polsce.

Roman Łakimowicz

Kraków 31 marca 1919 r.

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible handwriting at the bottom of the page.]

Rozprawa p. Romana Jakimowicza „O kulturze i ludności cmentarysk nędných w Polsce” składa się z dwóch części. W części pierwszej autor rozpatryje budowę grobów i zabytków w nich znajdujących, w drugiej mniejszej podaje charakterystykę fizycznej ludności w grobach nędných pogrzebaną.

W części pierwszej swej pracy autor stara się przedstawić kulturę grodziskową, spotykaną, tak w grobach, jak i w osadach i skarbach, co było nie tak łatwe, w obec ubogiej u nas archeologicznej literatury i nieśmiortelności bliźniego zbadania wielu muzeów wschodnich i zachodnich. — Autor rozpatrując groby nędne w Polsce dzieli je według tenytonów na grupy ^{jedną} (zachodnią) obejmującą Wielkopolskę, Prusy Królewskie i Śląsk, drugą Mazowsze i część Podlasia. Nie wielka ilość danych pozwala autorowi rozpatrywać mykła wszystkie grupy cmentarysk razem, niekiedy nurelędnia tylko i charakteryzując oddzielne grupy i cmentaryska. Stwierdzenie autor za główną charakterystykę grobów nędných stowiańskich z IX-XIII w. w piórnym nędnie przyjmując 4. 2. zausznice katłorokowe którym w opisie i w rysunkach stwierdza najniższe miejsce udrzenia, jak również stowiańskiej ceramice falistej i linyowej, a wreszcie patelkom i okuciu kubetkowi. Dalej rozpatryje autor inne zabytki w grobach nędných spotykane, noże, szylety, spągarki, prasy, paciorki, pierścienie i inne ozdoby. Szkoda że autor nie nurelędnit jako materiały porównawcze najprzód stowiańskich, Ossowskiego z Wielkopolski i Prus Królewskich, Griecyna stowiańsko-fińskich w sprawozd. Uzd. Muu. Arheol. Kommissii, wreszcie litewskich z badań Dzuginda, opisu wykopalisk na Żmudzi p. t. Mossalitinowa (Kwartal. Litw. 1910.) które by wiele światła rzuciły jako materiał porównawczy i mogły by wykaraci stosunek ~~zauważny~~ zabytków cmentarysk nędných do kultury fińskiej.

Druga część swej rozprawy jak już wyżej wyżej, poświęcił p. Jakimowicz opisowi ludności grobów nędných, ~~tem autor~~ zebrałwszy

Praca p. R. Jakimowicza p.t. „O kulturze i ludzie
cmentaryskich rzeźbionych w Polsce” jest tylko w pierwszej swej
części zatytułowanej: „Zabytki spotykane w grobach na cmen-
taryskach rzeźbionych” — rozprawą archeologiczną. Drugą jej
część: Charakterystyka fizyczna ludności Polski w IX-XIII
wieków — ma charakter ściśle antropologiczny i usuwa się z pro-
sady krytyki podpisanego referenta.

Rozprawa ma na celu zapoczątkowanie badań nad polską
kulturą grodziskową, — zadanie bardzo ważne dla poznania
naszej przeszłości, a nawet obecnego stanu kulturalnego. Po-
znawszy bowiem ramy naszej rodzimej kultury, możemy
śledzić dalej ich rozwój lub zanik, określić wpływy, jakim
ulegata w ciągu wieków oświeconych już historyę pisaną.
Z drugiej strony możemy szukać ich związku z przeszłością
i być może sięgnąć kiedyś do kródeł tej kultury. Na razie
archeolog może stwierdzić trzy grupy zabytków, namien-
ionych dla epoki grodziskowej: groby, szczątki osad i skar-
by.

Jeżeli weźmiemy na rozległość tematu p. Jakimowicza, najmuje
się w swej pracy pro gradu tylko pierwszą grupę, to jest za-
bytkami rzeźbionymi w grobach, obliczając sobie kiedyś
połowicę per opracować zabytki, wchodzące w skład osad i
skarbów. Naturalnie ten podział jest podyktowany wzglę-
dami natury czysto praktycznej i w przyszłej syntetycz-
nej pracy, mającej objaśnić całość kultury grodzisko-
wej stosowany być nie może z tego powodu, iż zabytki
trzy grupy nawzajem się przenikają i uzupełniają. Ale
dla p. Jakimowicza ograniczenie się obecnie do jednej grupy
niezbyt wielkie, korzyść, iż około niej będzie mógł zebrać
i ugrupować wszystkie inne zabytki i w ten sposób jego
praca pro gradu ^{może} stać się stożem precyzyjnym i
dyktum syntetycznego. Innymi słowy konstrukcja
tematu w rozprawie p. J. nie prostożwie nie doży-
czenia.

Na pochwałę autora należy także podnieść, iż celem wy-
świetlenia wysknuętego sobie zadania przeprowadził szereg wy-
kopisk, które następnie opracował i ogłosił drukiem.
Jako autor materiału praca p. J. musiała przybrać
charakter inwentaryzacyjny — analityczny. Jednak i analiza
nie mogła być pełną, ze względu na brak prac przygotowanych.

owych obejmujących czy to całą Słowiańszczyznę, czy tylko Polskę,
a chociaż pośrednio jej części, a wreszcie ze względu na brak da-
nad Polsecia ^{w domenie Północnej} ~~na wschodzie~~ ^{Ameryk i tytuł}
przeszedł do Kultury grodziskowej.

Alte nawet i ta wstępna praca p. J. nie jest taka, jakby
być mogła przy obecnym stanie badań, gdyby nie przeszkody.
Wyrotane obecnym ~~politycznym~~^{naukowym} politycznym Europą, a mianowicie:
niemożność zwiedzenia muzeów, obcych w wschodniej i zachodniej
Europie, dalej brak literatury zachodnio- i środkowo-europejskiej,
niemożność skomunikowania się z zagranicą niemierną.
Wynisi s. j. - Stąd autor często narzeka na brak prac spe-
cjalnych czy syntetycznych (n. j. str. 327⁹⁶, na brak dokładnych
sprawozdań z wykopalisk, uniemożliwiający określenie i ewentualne
poszerzenie grobów, a co zatem idzie, rozgraniczenie czasu.
We poszerzeniu typów (str. 66 i 84). - Czasem autor prosi-
wa się za daleko w swoich skargach, stwierdził n. j. str. 96, że, nie
ma dotąd w naszej pracy ani restauracji, ani prób rozwiązywania
kwestyi pochodzenia swastyki w Polsce, gdy tymczasem wiadomo,
że s. j. Zmigródki poświęcił jej osobną książkę j. t. Przegląd
archeologii do historii pierwotnej religii str. 188, tab. 40 (60 rysunków).
Kraków 1902).

Krów - Kraków 1902 f.
Także w paru innych przygotowaniach przebiega niecierpliwie, na-
sreż i obcej literatury naukowej, dostępnej może nie w War-
szawie, ale ^{o Krakowie} w Krakowie. Np. na str. 69 36 kwestya im-
tu paciorków metalowych ze wschodu jest tylko dotknięta,
gdy tymczasem ^{można było} ją rozszerzyć i pogłębić w związku z
f. 2. Srebrnem siekanym, monetami i wyrobami srebrnymi arch.
skimi? Których jest bogata literatura naukowa, wstawił
w Gumowskiego Podręczniku numizmatyki polskiej str. 13.
Na str. 69 i 16 autor dotyka bardzo ważnego pytania, czy po-
między kulturą grodziskową, na naszych piwnicach, a prowincyo-
walną rymuską w koloniach nadrenajsko-alpejskich, nie
było takiego samego prądu, jaki stwierdzili Pic i Nieder-
le dla potidniowo-zachodniej Stowiańszczyzny. Tymczasem
taki ~~prąd~~ wpływ zachodnio-rymuskiej Kultury mógł
się naszym grodziskom, daleko przed i naturalnej iloraz-
lic nie od potidnia, ale za pośrednictwem grodów zachod-
nio-stowiańskich, niebawem zupełnie germanizowanych -
od zachodu, ^{od} Galii i Krajów nadrenskich.
Pomysłowanie się na podobieństwo toporów i mieczy

Wobec tego, że Galii i Krajów nadreńskich
Pomotywanie się na podobieństwo toporów i mieczy
grodziskowych do merowingich, jest prawnie analogizacją
sów usprawniczone, ale o bezprzebiegu w tym nie podobna
mówić, gdyż wyrobki merowingie pochodzą z VI, grodziska
z XI wieku. Brak więc tarcznika chronologicznego. -
Wobec tego, że Galii i Krajów nadreńskich
Pomotywanie się na podobieństwo toporów i mieczy
grodziskowych do merowingich, jest prawnie analogizacją
sów usprawniczone, ale o bezprzebiegu w tym nie podobna
mówić, gdyż wyrobki merowingie pochodzą z VI, grodziska
z XI wieku. Brak więc tarcznika chronologicznego. -

można, gdyż wyrobił sobie chronologicznego.
z 81 wieku. Brak też latnika chronologicznego.
Skutkiem tych różnic zawińionych i nierównościach
historii ~~prze~~ rezultaty naukowe pracy p. J. są ^{nieporównane} nieidealne. Ale
je autor sam dobrze rozumie i wyraża swe braki, że zastosował
właściwą metodę, że się szczerze starał o prawdziwość i odznacza
prawdą, chociaż dotarcia do prawdy i ścisła uwaga jego prace
za obiecujące studium i ~~nie~~ zupełnie wystarczające pro gradu.

Kraków 8 czerwca 1919 r. Prof. Dr. P. Bieńkowski

W Krakowie 8 czerwca 1919 r. Prof. Dr. P. Pienkowskiej

WYDZIAŁ FILOZOFICZNY
UNIwersYTETU JAGIELLOŃSKIEGO
W KRAKOWIE.

Nr. 430.

P R O T O K Ó Ł

dwu-godzinne rygorozum z antropologii z prehistorią i anatomii-
porównawczą z p. Jakimowiczem, odbytego dnia 5. lipca 1919.-

O B E C N I:

Przewodniczący: Dziekan Prof. Dr. Klecki

	" "	Bieńkowski
Egzaminatorowie:	" "	Hoyer
	" "	Talko-Hryniewicz

Egzamin rozpoczął Prof. Dr. *Talko Hryniewicz* o godz. *5.15* i egzami-
nował do godz. *6.15*. następnie egzaminował Prof. Dr. *Bieńkowski*
do godz. *6.45* w końcu egzaminował Prof. Dr. *Hoyer*
do godz. *7.15*.

Komisja egzaminacyjna uznała wynik egzaminu za *celujący*

d. j. w.

Plus.
Hoyer
Bieńkowski
T-Hryniewicz

198/a

Do

Świetnego Grona Profesorów

Wydziału *filozoficznego*

c. k. Uniwersytetu Jagiellońskiego

w

Krakowie.

Jan Waszko-Sieniewski

Słuchacz roku Wydziału

filozoficznego

prosi o uwolnienie od czesnego.

załącznik

P R O T O K Ó Ł

jedno-godzinne rygorozum z filozofji z p. JAKIMOWICZEM
odbytego dnia 4. grudnia 1919.-

O B E C N I:

Przewodniczący Dziekan: Prof. Dr. Sinko

Egzaminatorowie:	"	"	Rubczyński
	"	"	Heinrich
	"	"	

Egzamin rozpoczął Prof. Dr. *Rubczyński* o godz. 3 i egza-
minował do godz. 3h. 30' - następnie egzaminował
Prof. Dr. *Heinrich* do godz. 4

Komisja egzaminacyjna uznała wynik egzaminu za

celujący

d. j. w.

T Sinko
Heinrich
W Rubczyński

292

Do

Świetnego Groma Profesorów

Wydziału *filosoficznego*

c. k. Uniwersytetu Jagiellońskiego

w

Krakowie.

*w polu**Irma Weinberg*Słuchacz *II* roku Wydziału *filosoficznego*

prosi o uwolnienie od czesnego.

2

załącznik

Warszawa 8 lipca 1920r.

Iznanowny Panie.

Upokojnie proszę o wypiszę esemie mi
rskopisu mej rozprawy doktorskiej
p. t. O kulturze i ludzie emigrantowsk
wzdlonych, na precyzyj trech mie-
sicy, w celu wydrukowania jej.

Do odebrania rskopisu upoważ-
niam Dr. Włodzimierza Anto-
nie wicza.

Z poważaniem

Dr. Roman Jakimowicz

Rozprawę doktorską wypra-
zysłuję dnia 14/VII 1920.
Józef. Antkowiak

